

Protokół
XI posiedzenia plenarnego (tryb mieszany)
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
w dniu 9 lutego 2023 r.

I. Otwarcie posiedzenia

Przewodniczący Rady Głównej, prof. M. Pałys przywitał członków Rady Głównej, ministra W. Bernackiego, prof. B. Skoczenia, przewodniczącego Komisji Ewaluacji Nauki, prof. M. Konarzewskiego, prezesa Polskiej Akademii Nauk, prof. A. Welfe, wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk, zaproszonych gości oraz nowych przedstawicieli Parlamentu Studentów RP w Radzie Głównej – panią K. Jedlińską i panów K. Bonasa, M. Koraba, P. Zarembę.

II. Przyjęcie porządku obrad

Rada przyjęła proponowany porządek obrad.

III. Analiza ewaluacji 2017-2021 i wnioski na przyszłość

Przewodniczący Rady Głównej poprosił o zabranie głosu ministra W. Bernackiego.

Minister W. Bernacki przedstawił informację na temat przebiegu prac w procesie odwoławczym. Decyzje w sprawie przyznania kategorii naukowych po ponownym rozpatrzeniu są obecnie przekazywane ewaluowanym podmiotom.

Minister poprosił o wskazanie przez Radę Główną koniecznych zmian w możliwie krótkim terminie, szczególnie pożądane są uwagi dotyczące budowania własnej kadry. Biorąc pod uwagę, że rozpoczął się okres ewaluacyjny, zmiany nie powinny mieć charakteru rewolucyjnego. Ministerstwo rozważa wydłużenie okresu ewaluacji do sześciu lat. Rozważana jest kwestia doprecyzowania kryterium trzeciego.

Przewodniczący Rady Głównej zwrócił uwagę, że Rada nie zna ostatecznych wyników ewaluacji już po procesie odwoławczym, a są one niezbędne do wyciągnięcia właściwych wniosków. Zwrócił się z prośbą do ministra W. Bernackiego o informację, kiedy Rada może otrzymać pełne dane, na co minister odpowiedział, że po zakończeniu wysyłki decyzji podmiotom ewaluowanym, minister P. Czarnek podejmie decyzję o ewentualnym przekazaniu zestawienia.

Przewodniczący Rady Głównej przekazał głos prof. B. Skoczeniowi.

Prof. B. Skoczeń rozpoczął wystąpienie od przedstawienia informacji o Komisji Ewaluacji Nauki. W Komisji działają 3 zespoły: Zespół ds. ewaluacji jakości działalności naukowej (przewodniczący prof. Z. Kąkol), Zespół ds. ewaluacji szkół doktorskich (przewodniczący prof. D. Antonowicz), Zespół ds. ewaluacji wydawnictw monografii naukowych oraz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych (przewodniczący prof. E. Kulczycki), powoływane są również doraźne zespoły i grupy robocze. Następnie prof. B. Skoczeń przedstawił pokrótce podstawy prawne ewaluacji i kategoryzacji. Na mocy ustawy ewaluacji podlega działalność naukowa prowadzona przez uczelnie akademickie, instytuty PAN, instytuty międzynarodowe. Na wniosek przeprowadza się ewaluację działalności naukowej prowadzonej przez w uczelnie zawodowe, instytuty badawcze i inne podmioty. W bieżącej ewaluacji ewaluowano 1145 dyscyplin w 307 podmiotach. Komisja ściśle współpracuje z Departamentem Nauki MEiN, który jest odpowiedzialny za aspekty formalno-prawne oraz z Ośrodkiem Przetwarzania Informacji w kwestiach informatycznych. Komisja utworzyła korpus ekspertów krajowych

(750 osób), którzy oceniają w zakresie kryteriów I, II, III i kategorii A+ oraz ekspertów zagranicznych (50 osób) do oceny w zakresie kategorii A+. KEN przeprowadziła 30 szkoleń dla ekspertów i napisała 5 podręczników dla ekspertów i podmiotów.

Następnie prof. B. Skoczeń odniósł się do polskiego systemu ewaluacji i kategoryzacji na tle krajów europejskich, wskazując, że ma on charakter mieszany, opiera się na kryteriach parametrycznych (kryteria I i II) oraz eksperckich (III i grupa kryteriów do kategorii A+). Pierwszym etapem jest ewaluacja przeprowadzana na podstawie trzech kryteriów: I – poziom naukowy lub artystyczny prowadzonej działalności, II – efekty finansowe badań naukowych i prac rozwojowych, III – wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Kolejnym etapem jest kategoryzacja, która polega na porównaniu osiągnięć ustalonych w pierwszym etapie z wartościami referencyjnymi do kategorii A+, A, B+, B albo C.

W 2022 r. kategorię A+ przyznano 5,68% ewaluowanym podmioto-dyscyplinom, kategorię A – 28,21%, kategorię B+ – 50,83%, kategorię B – 12,4%, a kategorię C – 3,14%. KEN rekomendowała kategorię A+ dla 40 podmioto-dyscyplin, w tym 20 w uniwersytetach, 11 w Polskiej Akademii Nauk, 4 w politechnikach, 4 w akademiach i 1 w instytucie międzynarodowym. Do tej liczby minister dodał kolejnych 25 podmiotów. Profesor wyjaśnił, że nieprawdziwy jest pogląd, że mała liczba N uwarunkowała wysoki wynik, ponieważ analiza wyników ewaluacji wykazuje, że podmioty o dużej liczbie N lokują się w większości w wyższych kategoriach. Po pierwszym etapie powstała prognoza uprawnień podmiotów w zakresie doktoryzowania i habilitowania, zgodnie z którą 84,7% podmioto-dyscyplin utrzymało lub uzyskało uprawnienia – 783 podmioto-dyscypliny zachowały uprawnienia, 182 uzyskały nowe uprawnienia, a 60 utraciło uprawnienia. Prof. B. Skoczeń zaznaczył, że ten wynik ulegnie zmianie po rozpatrzeniu odwołań. KEN rozpatrzyła odwołania w 583 podmioto-dyscyplinach. W 100 przypadkach KEN uznała za uzasadnione podniesienie kategorii, najwięcej z nich uzyskało kategorię A z kategorii B+ oraz kategorię B+ z kategorii B. Na zakończenie prof. B. Skoczeń przedstawił zmiany w systemie ewaluacji zaproponowane przez KEN. Szczegółowe informacje zawiera prezentacja dostępna na stronie Rady Głównej <https://rgnisw.nauka.gov.pl/posiedzenia/>.

Przewodniczący Rady Głównej podziękował prof. B. Skoczeniowi za przedstawienie informacji i poprosił o zabranie głosu prof. A. Welfe.

Prof. A. Welfe stwierdził, że w środowisku formułowany jest postulat, iż system ewaluacji powinien być prosty, przejrzysty i zrozumiały dla wszystkich uczestników, a jednocześnie uwzględniać specyfikę ewaluowanych podmiotów, co jest wewnętrznie sprzeczne. System ewaluacji uwzględniający wszystkie niezbędne elementy musi mieć odpowiedni stopień komplikacji.

Następnie odniósł się do kryterium I, czyli poziomu naukowego lub artystycznego prowadzonej działalności, mierzonego według trzech parametrów szczegółowych: 1) artykuły naukowe, 2) monografie naukowe, 3) patenty na wynalazki, prawa ochronne na wzory użytkowe i wyłączne prawa hodowców do odmian roślin. W okresie podlegającym ewaluacji zauważalny był wzrost publikacji słabych monografii w podmiotach, które publikują odpłatnie. Opublikowano tysiące druków zwartych, które tak naprawdę nie są monografiami naukowymi. Konieczne jest skonstruowanie właściwej listy wydawnictw naukowych. Potrzebny jest mechanizm, względnie automatyczny, który będzie stanowił pierwszy etap oceny monografii i zostanie uzupełniony o dodatkową ocenę ekspertów. Odnośnie do listy czasopism naukowych, powinien zostać przyjęty system punktów uwzględniający różnicowanie ich wagi. Punktem wyjścia do utworzenia takiego systemu przypisania ważności czasopismom są mierniki bibliometryczne. Kolejnym

etapem powinna być ekspercka ocena rozkładu punktacji czasopism w poszczególnych dyscyplinach z możliwością wprowadzenia niezbędnych korekt. Taki system został zastosowany w zakończonej ewaluacji i wart jest utrzymania. Niestety pierwotna lista czasopism była kilkakrotnie modyfikowana w sposób dość znaczący, co spowodowało zniekształcenie rezultatu oceny wyników publikacyjnych. Następnie prof. A. Welfe odniósł się do czasopism drapieżnych („predators”), które publikują odpłatnie, wyłącznie w otwartym dostępie. Czasopisma, które nie są „predatorami”, publikują najpierw w dostępie zamkniętym, a dopiero potem zwracają się do autora z propozycją opłacenia otwartego dostępu, na co autor może nie wyrazić zgody. Sześć czy siedem czasopism drapieżnych zostało zdominowanych przez polskich naukowców. Przeliczenie wyników ewaluacji z pominięciem tych czasopism pozwoli stwierdzić, czy jest to stwierdzenie prawdziwe.

W nowej ewaluacji powinna zostać stworzona lista „predatorów”. Czasopisma te powinny zostać usunięte z listy czasopism punktowanych albo ich punktacja powinna zostać obniżona do minimalnej.

Prof. M. Pałys podziękował za ciekawe wystąpienie. Poprosił o zabranie głosu prof. B. Rymszę, przewodniczącą Komisji Nauki Rady Głównej.

Prof. B. Rymsza przedstawiła postulaty Komisji Nauki dotyczące ewaluacji:

- Dostosowanie form ewaluacji, z uwzględnieniem specyfiki jednostek, do realizowanej misji w ramach dziedzin i dyscyplin;
- Zróżnicowanie wag różnych rodzajów działalności dla różnych rodzajów jednostek naukowych (uczelnie, PAN, IB)
- Uproszczenie oceny dorobku publikacyjnego (rezygnacja ze slotów i funkcji nieliniowych);
- Ograniczenie możliwości manipulowania liczbą N ($N \geq 12$ jako minimum przez cały okres ewaluowany),
- Dopracowanie, zmodyfikowanie kryterium III ocena wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki, dostosowując do rodzaju jednostek i dziedzin naukowych:
 - wprowadzenie oceny eksperckiej z uwzględnieniem reguł ograniczających,
 - zwiększenie liczby prezentowanych osiągnięć (obecnie podmiot przedstawia przy $N=12$ dwa opisy wpływu, przy $N=199$ trzy opisy),
 - umożliwienie prezentacji publikacji w czasopismach krajowych, jako uzupełnienie opisu osiągnięć;
- Uniemożliwienie uzyskania kategorii A+, A, B+ w wypadku wartości „0” w którymkolwiek z kryteriów (należy wprowadzić progi referencyjne);
- Zwiększenie znaczenia oceny doskonałości wdrożeniowej (szczególnie w odniesieniu do nauk stosowanych);
- Ograniczenie możliwości manipulowania przypisaniem pracownika do dyscypliny (jednostki są zainteresowane małą liczbą dyscyplin).

Następnie prof. B. Rymsza odniosła się do wyników ewaluacji z perspektywy instytutów badawczych. Specyfika instytutów badawczych polega na ustawowym obowiązku współpracy bezpośredniej z gospodarką, przemysłem i społeczeństwem, na wdrażaniu działalności do praktyki gospodarczej i społecznej. Ten element był słabo oceniany w zakończonej ewaluacji, stąd wśród postulatów Komisji Nauki pojawił się wniosek o zwiększenie znaczenia oceny doskonałości wdrożeniowej jednostek naukowych. W obszarze współpracy jednostek naukowych z małymi i średnimi przedsiębiorstwami

oraz z rolnictwem, bardzo ważne jest przekazywanie wyników badań do rozproszonego odbiorcy. W związku z tym instytuty badawcze zgłaszają postulat o uwzględnienie także publikacji o specyficznym charakterze, poza wysoko punktowanymi czasopismami, które docierają do tych odbiorców.

Przewodniczący Rady Głównej podziękował prof. B. Rymszy za przedstawienie postulatów i otworzył dyskusję.

Wnioski i sugestie wynikające z debaty:

Ewaluacja jakości działalności naukowej powinna być nie tylko narzędziem oceny osiągnięć jednostki (w tym jej pozycji międzynarodowej), ale przede wszystkim narzędziem kreowania polityki naukowej państwa i prowadzić do zwiększenia wykorzystania wyników badań naukowych w gospodarce i życiu społecznym oraz zapewnienia kompetentnych kadr, w tym pracowników nauki. Ewaluacja jest systemem bodźców, który w ocenie lat 2017-2021 zaowocował przede wszystkim dynamicznym przyrostem ilości publikacji.

W tym kontekście dyskusyjne jest przyjmowanie wag poszczególnych kryteriów oceny w taki sposób, że wpływ na społeczeństwo i gospodarkę zawiera się w granicach 15-20% w odniesieniu do wszystkich dziedzin nauki.

Dyskusję na temat nowych zasad ewaluacji w odniesieniu do następnego okresu oceny należy rozpocząć i zakończyć przed końcem obecnego okresu oceny.

Aktualnie, bez rewolucyjnych zmian, należy wskazać propozycje niezbędnych korekt, które można wprowadzić w ramach nowelizacji rozporządzeń, unikając konieczności wprowadzania zmian ustawowych.

Statystycznie ewaluacja jakości działalności naukowej jest przedsięwzięciem obejmującym swym zasięgiem m.in.: 306 podmiotów, 1145 dyscyplin w podmiotach, 117 854 naukowców, 707 862 zdarzenia publikacyjne. Zaangażowanych w jej przeprowadzenie jest kilka zespołów stałych oraz 750 ekspertów krajowych i 50 ekspertów zagranicznych. Przez jednostki naukowe są ponoszone koszty nie tylko publikacji przede wszystkim w wydawnictwach zagranicznych, ale również koszty angażowania firm doradczych.

Przeprowadzenie ewaluacji wymaga zebrania i przeanalizowania ok. 1 mln zdarzeń, wykorzystania systemu informatycznego. Nakład pracy zarówno po stronie Ministerstwa Edukacji i Nauki, jaki i ocenianych jednostek jest ogromny, a wynik procesu tej oceny został zakwestionowany przez ponad 50% ocenianych jednostek. Zatem warto wykorzystać uwagi i postulaty środowiska, aby udoskonalić proces ewaluacji.

Należy uznać, że system ewaluacji jakości działalności naukowej nie może być bardzo prosty, ponieważ oczekiwane uwzględnienie specyfiki różnych typów podmiotów i wymagania dotyczące precyzji powodują, że musi być dość skomplikowany.

Największe problemy stwarza ocena publikacji. Zarówno autorzy publikacji, jak i czasopisma oraz wydawnictwa dostosowują się bardzo szybko do warunków rynkowych, często zaburzając właściwą ocenę wartości opublikowanych prac (szczególnie należy zwrócić uwagę na tzw. czasopisma drapieżne, działające w formule odpłatnego open access). Możliwe, że przeprowadzenie symulacji na podstawie posiadanych przez OPI informacji o publikacjach, ułatwi ocenę czasopism i publikowanych w nich artykułów. Prof. Borkowska zgłosiła postulat do rozważenia w przyszłości, aby odstąpić od przydzielania punktów czasopismom na rzecz oceny publikacji zgłoszonych do ewaluacji

przez jednostki (ich liczba zależałaby od liczby N) i wybranych losowo z dorobku publikacyjnego danego podmiotu.

Wyniki ewaluacji mają istotne znaczenie w kwestii uprawnień uzyskiwanych przez jednostki naukowe. W związku z tym należy rozważyć potrzebę doprecyzowania warunków uzyskiwania uprawnień np. do nadawania stopni i tytułów, prowadzenia szkoły doktorskiej itp. Jest to tym istotniejsze, że proces oceny jednostek nie jest wystarczający do wykazania, która jednostka jest rzeczywiście wartościowa, a która słaba.

Ewaluacja nie rozwiązuje problemu oceny działalności interdyscyplinarnej lub wielodzinowej, przez co zaniża ocenę jednostek prowadzących taką działalność.

Warto rozważyć w przyszłej ewaluacji podejście dające pierwszeństwo eksperckiej ocenie opisu najważniejszych osiągnięć zgłaszanych przez jednostki przed bibliometryczną oceną dorobku publikacyjnego jednostek.

Przewodniczący Rady Głównej zaproponował powołanie nieformalnego zespołu, z przedstawicielami KEN, KRASP, PAN, RDN, RGIB, RGNiSW, który doprecyzuje zgłoszone postulaty i propozycje dotyczące ewaluacji i kategoryzacji.

W dyskusji udział wzięli: prof. G. Borkowska, prof. A. Fal, prof. St. Kistryn, dr J. Kolanowski (przewodniczący AMU PAN), prof. A. Mężyk (przewodniczący KRASP), prof. K. Narkiewicz, prof. M. Pałys, prof. B. Rymśa, prof. H. Skarżyński (przewodniczący RGIB), prof. J. Szmidt, prof. J. W. Wiktor, prof. J. Witkoś.

IV. Spotkanie z profesorem Markiem Konarzewskim, Prezesem Polskiej Akademii Nauk

Prof. M. Konarzewski poinformował, że trwają prace nad nową ustawą o PAN. Celem jest uzyskanie spójnej i nowoczesnej organizacji, w której oba filary Akademii – korporacja i instytuty – będą współpracować i pozostawać w równowadze. Istotną zmianą będzie inne spójcjonowanie instytutów w strukturze Akademii. Dyrektorzy instytutów będą członkami Zgromadzenia Ogólnego i będą uczestniczyć w wyborze kierownictwa Akademii. Zostaną stworzone ciała przedstawicielskie dyrektorów instytutów, współuczestniczące w procesie decyzyjnym w Akademii, m.in. w kwestiach dotyczących tworzenia nowych instytutów, łączenia i przekształcania istniejących. Ukończony projekt ustawy zostanie poddany dyskusji w ramach Akademii, a potem przedstawiony ministrowi.

Prof. M. Konarzewski zwrócił uwagę na problem z finansowaniem dostępu do Wirtualnej Biblioteki Nauki i poprosił o pomoc w monitorowaniu tej sprawy.

Prof. J. W. Wiktor zadał pytanie o relację PAN z zespołem doradczym ds. opracowania projektu ustawy o Polskiej Akademii Nauk powołanym przez ministra. Prof. M. Konarzewski poinformował, że uczestniczył w posiedzeniu tego zespołu. Zespół przedstawi ministrowi swoje rekomendacje.

V. Informacje i sprawy bieżące

Przewodniczący Rady Głównej podziękował dotychczasowym przedstawicielom Parlamentu Studentów RP w Radzie Głównej, paniom A. Andrzejczyk, M. Gracy i M. Kościółek oraz panu D. Karolewskiemu, których kadencja zakończyła się w dniu 8 lutego br., za doskonałą współpracę.

Prof. M. Pałys poinformował, że notatka zawierająca bieżące informacje została przekazana członkom Rady mailowo w dniu 8 lutego br.

Prof. B. Rymśa przedstawiła informację o posiedzeniu sejmowej Podkomisji stałej ds. nauki i szkolnictwa wyższego w dniu 7 lutego br., w którym uczestniczyła. Posiedzenie

było poświęcone rozpatrzeniu informacji Ministra Edukacji i Nauki na temat współpracy naukowo-akademickiej z państwem Izrael.

VI. Przyjęcie uchwały w sprawie uzupełnienia składu prezydium Rady Głównej

Rada Główna powołała komisję skrutacyjną do przeprowadzenia głosowań tajnych w składzie: prof. A. Przyłuska-Fischer (przewodnicząca komisji), mgr M. Pirek i mgr M. Rajewska.

Przewodniczący Rady Głównej poinformował, że kandydatką do Prezydium z ramienia Parlamentu Studentów RP jest K. Jedlińska.

Rada Główna jednogłośnie zaakceptowała przedstawioną kandydaturę. Uchwała Nr 52/2023 stanowi załącznik do protokołu.

VII. Przyjęcie uchwały w sprawie uzupełnienia składu komisji Rady Głównej

Rada Główna jednogłośnie zatwierdziła zmienione składy komisji. Uchwała Nr 53/2023 stanowi załącznik do protokołu.

VIII. Zaopiniowanie projektów aktów prawnych

1. Projekt rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki zmieniającego rozporządzenie w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy

Prof. J. W. Wiktor, przewodniczący KEP RG, przedstawił projekt uchwały, w której Rada Główna pozytywnie opiniuje wzrost minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, jednak ocenia skalę podwyżek jako zbyt niską.

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę Nr 50/2023. Stanowi ona załącznik do protokołu.

W dyskusji udział wzięli: prof. St. Kistryn, prof. Z. Miatkowski, prof. M. Pałys.

2. Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie warunków dokonywania zwrotu środków, o których mowa w art. 17 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2021/2116

Prof. M. Pałys przedstawił projekt uchwały przygotowany przez prof. J. Szambelańczyka, przewodniczącego KEP RG w XII kadencji Rady Głównej.

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę Nr 51/2023. Stanowi ona załącznik do protokołu.

IX. Stanowiska i działania w sprawie innych aktów prawnych

1. Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wyprzedzającego finansowania pomocy finansowej w ramach Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023–2027

Prof. M. Pałys poinformował, że projekt rozporządzenia ma techniczny i szczegółowy charakter, dotyczy instrumentarium finansowego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, dlatego Rada Główna odstąpi od zgłoszenia uwag.

2. Poselski projekt ustawy o utworzeniu Uniwersytetu Kaliskiego im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego

Prof. M. Pałys poinformował, że Rada otrzymała projekt ustawy bezpośrednio przed posiedzeniem, nie ma on jeszcze nadanego numeru druku sejmowego. Komisja

Nauki przygotowała wstępny projekt opinii. Ustalono, że tekst projektu uchwały będzie rozszerzony o dodatkowe argumenty i w stosownym czasie zostanie poddany głosowaniu.

W dyskusji udział wzięli: prof. G. Borkowska, prof. K. Diks, prof. A. Fal, prof. A. Przyłuska-Fischer, prof. B. Rymśa, prof. J. W. Wiktor.

Prof. M. Pałys przekazał prowadzenie obrad prof. G. Borkowskiej.

X. Przyjęcie protokołu X posiedzenia Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego (12 stycznia 2022 r.)

Rada przyjęła protokół przy trzech osobach wstrzymujących się od głosu.

XI. Sprawy różne i wolne wnioski

Prof. G. Borkowska przedstawia projekt stanowiska w sprawie wspierania funkcjonowania samorządu doktorantów przez podmioty prowadzące szkoły doktorskie. Dodatkowych informacji udzieliła mgr M. Rajewska. Rada jednogłośnie przyjęła stanowisko Nr 7/2023. Stanowi ono załącznik do protokołu.

Członkowie Rady Głównej przedstawili relacje z prac komitetów monitorujących, których są członkami:

- prof. M. Szyndel – Komitetu Monitorującego program Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego 2021-2027 (FERS),
- prof. B. Rymśa – Komitetu Monitorującego Krajowy Plan Odbudowy i Zwiększenia Odporności (KPO),
- prof. A. Merksis-Guranowska – Komitetu Monitorującego program Fundusze Europejskie dla Nowoczesnej Gospodarki 2021-2027 (FENG).

Prof. St. Kistryn poinformował, że w związku z listem ministra W. Murdzka, skierowanym do Rady Głównej i KRASP, w sprawie stosowania przepisów dotyczących wykonywania przez rektorów dodatkowego zajęcia zarobkowego, zostanie powołany zespół, który opracuje propozycję zasad postępowania w takich sytuacjach. Opinia zostanie następnie przedstawiona Radzie Głównej do zaopiniowania.

XII. Zamknięcie posiedzenia

Prof. G. Borkowska podziękowała członkom Rady za udział w obradach i zamknęła posiedzenie.

Przewodniczący
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
Prof. Marcin Pałys

Załączniki:

1. Porządek obrad
2. Uchwały nr: 50/2023 - 53/2023
3. Stanowisko nr 7/2023